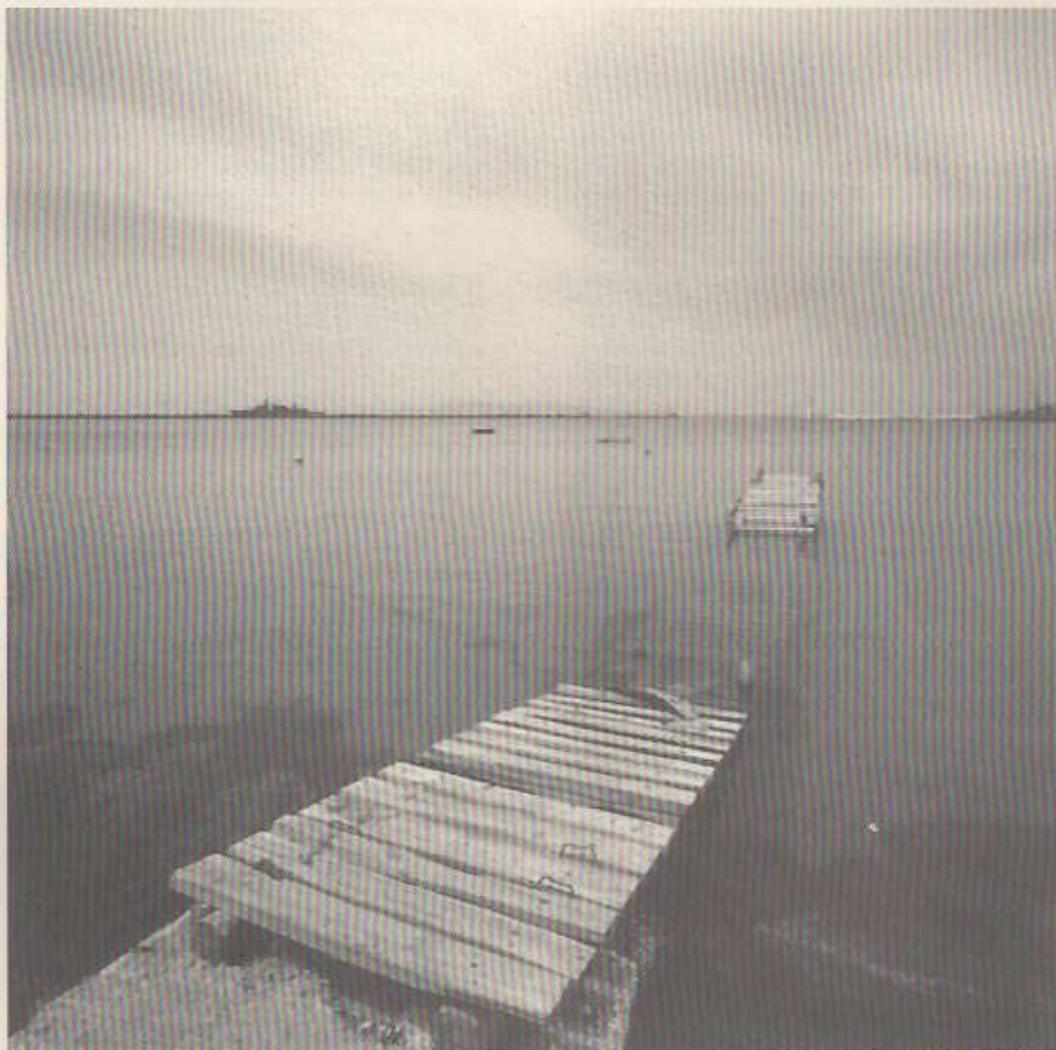

το δελτίο

ενημερωτικό δελτίο της ελληνικής κοινότητας παρισιού και περιχώρων-bulletin d'information de la communauté hellénique de paris et des environs
μάιος 2005- no 36- mai 2005

Τήνος, Χάρης Μαθιόπουλος

TA NEA MΑΣ

Η Γενική Συνέλευση της Κοινότητας (17 Απριλίου 2005) είχε απαρτία και έτσι μπόρεσε να ψηφίσει και να εγκρίνει τον απολογισμό των πεπραγμένων όπως και τον οικονομικό απολογισμό του 2004.

Δύο κυρίως θέματα απασχόλησαν την συνέλευση. Το πρώτο αφορά την συνεχή και «αδικοιολόγητη» απουσία ορισμένων μελών του ΔΣ. Η Συνέλευση αποφάσισε να ζητήσει να εφαρμοστεί ότι προβλέπεται από το Καταστατικό της Κοινότητας. Το δεύτερο θέμα ήταν η λειτουργία των σχολείων ελληνικής γλώσσας και τα προβλήματα που συναντήσαμε τις δύο προηγούμενες χρονιές. Αποφασίστηκε να ζητήσουμε την αναγνώριση της Κοινότητας ως φορέα για τη διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας. Θά επανέλθουμε όμως εκτενέστερα στο επόμενο δελτίο. Στο επόμενο δελτίο θα δημοσιεύσουμε επίσης και τη σύνοψη των όσων λέχθηκαν στη συνάντηση της 19^{ης} Μαρτίου 2005 για τη διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας στον εξωελλαδικό χώρο.

Οι εκδηλώσεις της Κοινότητας το μήνα Μάιο έχουν μερικά νέα χαρακτηριστικά.

1. Οι κινηματογραφικές μας προβολές, τουλάχιστον μέχρι τα μέσα Ιουνίου θα γίνονται μέσω δίσκων DVD, που εξασφαλίζουν οπωσδήποτε πολύ καλύτερη ποιότητα ήχου και εικόνας. Εμπλουτίσαμε επίσης τη ταινιοθήκη με σύγχρονες ελληνικές ταινίες.
2. Οργανώνουμε σε συνεργασία με τη Κυπριακή Κοινότητα ανοιχτή συζήτηση γύρω από το θέμα των ορίων επέκτασης της Ευρωπαϊκής Ένωσης με εισηγητή το φίλο Alexis GOVCIYAN. Σας καλούμε όλους να συμμετάσχετε σε αυτή τη συζήτηση.

*La Communauté Hellénique
de Paris et des Environs
et la
Communauté Chypriote
de France
ont l'honneur de vous inviter
le mardi 10 Mai 2005, à 20h00
à la Maison de la Grèce,
9, rue Mesnil Paris 75016
à la conférence de
M. Alexis GOVCIYAN,*

**Quelles frontières pour
l'Europe ?**

3. Συνεχίζουμε τη προσπάθεια γνωριμίας και επαφής των μελών της παροικίας μας με τη σύγχρονη Ελληνική λογοτεχνία. Μετά την επιτυχία της λογοτεχνικής βραδιάς που αφιερώσαμε πέρυσι στον Μένη Κουμανταρέα, οργανώνουμε στις 12 Μαΐου μία νέα λογοτεχνική βραδιά με ένα νέο Έλληνα συγγραφέα, τον Ανδρέα Μήτσου. Σας καλούμε όλους να παρευρεθείτε σε αυτή τη βραδιά.

Η Ελληνική Κοινότητα Παρισίου και
Περιχώρων

έχει την τιμή και τη χαρά νά σας καλέσει
στην εκδήλωση που αφιερώνει στο έργο

του **Ανδρέα Μήτσου**

παρουσία του συγγραφέα

Φιλολογική παρουσίαση
Βενετία Σαλτερή-Κακούρου
Ανάγνωση αποσπασμάτων
Διονύσης Αντωνόπουλος

Πέμπτη 12 Μαΐου 2005, στις 8 μ.μ.,

στο Ελληνικό Σπίτι

Στις επόμενες σελίδες του δελτίου θα βρείτε περισσότερα στοιχεία για τον Ανδρέα Μήτσου και το έργο του.

4. Στις 17 Μαΐου οργανώνουμε έκθεση φωτογραφίας του Χάρη Μαθιόπουλου, που έχει σαν θέμα το νησί της Τήνου, ένα νησί πανέμορφο κι αγαπημένο από όλους μας.

Ο Μάιος φέτος ξεκινά με τη μέρα της Ανάστασης, της κατεξοχήν ελληνικής γιορτής, της γιορτής που ο Ελληνισμός τιμά όπου κι αν βρίσκεται.

Χριστός Ανέστη

Παρίσι, 1^η Μαΐου 2005

Ανδρέας Τσαπής

LE PIREE

TRAITEUR

Spécialités Grecques

Tarama, Moussaka, Tzatziki...

Produits du Pays des Dieux :

Miel, huile d'olive, vin, ouzo...

47, bd. Saint-Germain 75005 PARIS

Tél : 01 43 26 33 67

M^o : Maubert Mutualité

Ouvert de 9h à 21h

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΗΤΣΟΥ

ο στοχαστής συγγραφέας του ερωτικού πάθους

«Entre l'existence nue, sauvage, et sa légitimation sociale, la vie urbaine s'élève en un labyrinthe initiatique que le néophyte, comme l'a décrit Kafka, doit parcourir quotidiennement en solidaire, en s'exposant aux rigueurs d'une Loi sans visage, et aux exigences exorbitantes d'un Minotaure invisible.»

Raphaël CELIS

Ο Ανδρέας Μήτσου, ο παράδοξος και σαρκαστικός συγγραφέας της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, έχει δηλώσει την ιδιαιτερότητα της παρουσίας του στο

χώρο της νεοελληνικής πεζογραφίας εδώ και αρκετό καιρό (από το 1982). Μολονότι διαλέγει περισσότερο σαν φόρμα έκφρασης το διήγημα, εν τούτοις δεν θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι δεν του είναι οικείες οι τεχντροπίες αφήγησης του μεγάλου κειμένου. Το αντίθετο θα λέγαμε μάλιστα. Το πρώτο του

μυθιστόρημα «Τα ανίσχυρα ψεύδη του Ορέστη Χαλκιάκου» είναι δείγμα της θεματικής ενασχόλησης μιας ολόκληρης γενιάς σύγχρονων Ελλήνων πεζογράφων. Οι αδιεξοδικές σχέσεις των ανθρώπων, η προσπάθεια βίωσης μιας άλλης ονειρικής πραγματικότητας έστω και για λίγο, ο έρωτας και ο θάνατος αποτελούν κοινούς τόπους αναφοράς τόσο του σύγχρονου Έλληνα συγγραφέα όσο και του νεοέλληνα αναγνώστη.

Το δεύτερό του μυθιστόρημα «Ο σκύλος της Μαρί», ένα μυθιστόρημα στο οποίο το ερωτικό πάθος και η αγνότητα καταλήγουν να είναι έννοιες ταυτόσημες (εκδόθηκε το καλοκαίρι του 2004) χαράζει ήδη την δική του αξιολογη πορεία στο χώρο της ελληνικής λογοτεχνίας.

Όμως ποια είναι τα στοιχεία εκείνα που συνιστούν και διαφοροποιούν τη γραφή του Ανδρέα Μήτσου; Η για να διατυπώσουμε με τρόπο αντίστροφο την ίδια σκέψη, σε ποιο τρόπο γραφής του Ανδρέα Μήτσου αναφέρεται ο Δ. Τσατσούλης (Νέα Εστία, Οκτώβριος 1998 τεύχος 706) όταν τον χαρακτηρίζει «άριστο τεχνίτη του είδους»; Ανεπιφύλακτα είναι η εφαρμογή ποικίλων τεχνικών αφήγησης. Τεχνικές που εκφράζονται α) μέσω της οντολογίας – τυπολογίας των προσώπων του, β) μέσω της χρήσης της ελληνικής γλώσσας με τρόπο επεξηγηματικό και ιδιάζοντα μερικές φορές και γ) μέσω του παιχνιδιού συνεχούς εναλλαγής του αφηγητή και του ήρωα.

Τα πρόσωπα του Ανδρέα Μήτσου προσπαθώντας να φτιάξουν, να διορθώσουν το παζλ της προσωπικής τους ζωής, κινούνται παράδοξα, με τρόπο απρόσμενο, λογικά αδικαιολόγητο. Το τελευταίο κομμάτι του παζλ δεν το βρίσκουν ποτέ. Τα ερωτηματικά μένουν αναπάντητα. Ο κεντρικός ήρωας συνεχίζει και μετά το τέλος της ιστορίας τον αέναο διάλογο με τον αναγνώστη. Δίχως να δικαιωθεί, δίχως να αποδείξει. Ο μύθος εξελίσσεται με χρήση λέξεων επιτηδευμένα

διαλεγμένων, αρκετές φορές, έτσι ώστε να μας ξενίζουν και να μας δημιουργούν ερωτηματικά για την ερμηνεία τους. Η επεξήγησή τους, που ακολουθεί αμέσως μετά, δεν διαφωτίζει σημασιολογικά μόνο τον αναγνώστη αλλά είναι κυρίως επωδός μιας ολόκληρης κειμενικής ενότητας «Γίνεται άθυρμα αργά ή γρήγορα, παιχνίδι στα χέρια του» (Ο σκύλος της Μαρί, σελ.260). Αυτοί οι μηχανισμοί αφήγησης όμως δεν στέκουν μόνοι τους στο συνολικό έργο. Μετατρέπουν τη γλωσσική έκφραση σε πραγματική τέχνη καθώς συνδυάζονται με την πολυεπίπεδη χρήση χώρου και χρόνου. Απολαμβάνουμε αυτή τη συνεχή κίνηση προσώπων τα οποία μολονότι δεν φαίνεται να έχουν αρχικά κάποια σχέση, στη συνέχεια διαπλέκονται, γνωρίζονται στο σήμερα, αναβιώνουν το χθες και κάνουν τον απολογισμό όσων μελλοντικά θα συμβούν. Αυτό το αυθεντικό στοιχείο της «αχρονικότητας» της αφήγησης σε συνδυασμό με τη χιουμοριστική-σαρκαστική αντιμετώπιση των γεγονότων της καθημερινότητας είναι η μεγαλύτερη προσφορά του Ανδρέα Μήτσου στη σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία.

Η αφήγηση του Ανδρέα Μήτσου καθώς κλιμακώνεται μας φέρνει αντιμέτωπους με το φιλοσοφικό στοχασμό. Ο ήρωας του Ανδρέα Μήτσου ζει, δημιουργεί, σκέπτεται. Σιγά σιγά αποδύεται τον μικρόκοσμό του και καταλαβαίνει ότι είναι οντότητα – τμήμα ενός ολόκληρου σύμπαντος ανεξερεύνητου ακόμη απ'αυτόν τον ίδιο. Όταν συνειδητοποιεί «το μερικό και μέτριο της ύπαρξής του» χολώνεται, σαρκάζει και τότε ή ξεσπά σε γέλια, ασυγκράτητα «Γέλια» ή εκπλήσσεται και αλλάζει τη ζωή του μέσα σε μια στιγμή. Ίσως επειδή όπως μας λέει ο ίδιος ο συγγραφέας «η έκπληξη, όταν έρθει την καιρία στιγμή, φέρνει τα πάνω κάτω. Είναι η πρόφαση που ζητάει κανείς για να αλλάξει το ρυθμό» (Ο σκύλος της Μαρί, σελ.46).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ανδρέας Μήτσου, ο γνωστός και αγαπητός Έλληνας συγγραφέας που ζει και γράφει στην Αθήνα, γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1950 (κατάγεται από την Αμφιλοχία). Όταν τον συνάντησα για πρώτη φορά στο σπίτι του στον Αλιμο, μαζί με τη γυναίκα του, τη Βάνα Τσίπρα (φιλολόγο και ακριβή σύντροφο της ζωής του), καθώς εκείνη μας κερνούσε το πραδοσιακό ποτό βύσσινο, σκέφτηκα πως είχα καιρό να έχω απέναντί μου ανθρώπους τόσο ενεργά συναισθηματικούς και συγχρόνως άμεσους και δημιουργικούς.

Τον Ανδρέα Μήτσου γνώρισε και αγάπησε το ευρύτερο ελληνικό κοινό με το μυθιστόρημά του «Τα ανίσχυρα ψεύδη του Ορέστη Χαλκιάκου», που τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο μυθιστορημάτων το 1995. (Το συγκεκριμένο έργο διασκευάστηκε μάλιστα και παρουσιάστηκε σε σήριαλ από την ΕΤ1.)

Όμως η προσφορά του Ανδρέα Μήτσου στα ελληνικά γράμματα αρχίζει πολύ νωρίτερα. Η συλλογή των διηγημάτων του «Ένα μήλο, ένα κυδώνι, ένα κλωνί βασιλικό» εκδίδεται ήδη το 1982 (εκδ. Ιθάκη). Εκτοτε ο πολυτάλαντος συγγραφέας αρχίζει να γράφει την δική του προσωπική ιστορία στο χώρο της νεοελληνικής λογοτεχνίας.

1987. Ο φόβος της έκρηξης, Αθήνα, Ι.Ζ. Ζαχαρόπουλος

1990. Ιστορίες συμπτωματικού ρεαλισμού. Αθήνα, Οδυσσεύς, Νεφέλη (1994), Καστανιώτης (υπό έκδοση)
1993. Ο χαρτοπαίχτης έχει φοβηθεί, Αθήνα, Νεφέλη, Καστανιώτης (υπό έκδοση)

1998. Γέλια, Αθήνα, Καστανιώτης

2001. Σφήκες, Αθήνα, Καστανιώτης (τιμήθηκε με το Βραβείο Γραμμάτων της Ακαδημίας Αθηνών)

2004. Ο σκύλος της Μαρί (μυθιστόρημα), Αθήνα, Καστανιώτης

Ο Ανδρέας Μήτσου υπήρξε μέλος της συντακτικής επιτροπής και υπεύθυνος ύλης του εκπαιδευτικού περιοδικού « Νεοελληνική Παιδεία » (εκδιδόμενου υπό την αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας). Ήταν επίσης μέλος της επιτροπής Κρατικών Βραβείων του Υπουργείου Πολιτισμού. Ακάματος υπηρέτης του λόγου και της ελληνικής πεζογραφίας έχει δημοσιεύσει κείμενα κριτικής λογοτεχνίας στα περιοδικά « Αντί », « Διαβάζω », « Ίνδικτος », « Ελίτροχος », καθώς και στις εφημερίδες « Καθημερινή », « Εξουσία » και « Βήμα ». Πιο συγκεκριμένα στην εφημερίδα « Βήμα » ήταν υπεύθυνος της βιβλιοκριτικής παρουσίασης και έχει δημοσιεύσει 50 κείμενα κριτικής λογοτεχνίας.

Ο Ανδρέας Μήτσου, ο οποίος με τόσο σταθερό και σεμνό τρόπο τιμά με την παρουσία του τα ελληνικά γράμματα, θα έχουμε τη χαρά και την τύχη να βρίσκεται μαζί μας την Πέμπτη στις 12 Μαΐου 2005 στη γνωστή μας αίθουσα της Rue Mesnil. Πριν ακριβώς ένα χρόνο τέτοιες πάλι μέρες, ήταν μαζί μας ο αγαπημένος μας « ευπατρίδης » Έλληνας συγγραφέας Μένης Κουμανταρέας. Εκείνη τη βραδιά μάς χάρισε ο

Μένης εκλεκτές στιγμές και για τούτο τον ευχαριστούμε ακόμη μια φορά θερμά. Μας έδωσε όμως εκείνη η εκδήλωση φτερά για τη συνέχεια.

Έτσι ένα χρόνο μετά επαναλαμβάνουμε την προσπάθεια. Οι Έλληνες του Παρισιού, οι απόδημοι Έλληνες, έχουν διαβάσει ελληνική λογοτεχνία, αγαπούν όλους τους δημιουργούς που μετατρέπουν σε επικοινωνία την προσφορά τους στην τέχνη. Θέλουν να τους γνωρίσουν, να συζητήσουν μαζί τους. Για τούτο το λόγο αποτολμήσαμε τη δεύτερη τούτη λογοτεχνική πρόσκληση. Η εγκάρδια αποδοχή της από τον Ανδρέα Μήτσου μάς συγκίνησε και τον ευχαριστούμε από αυτές τις σελίδες του « Δελτίου » μας. Η Ελληνική Κοινότητα Παρισιού και Περιχώρων προετοιμάζεται λοιπόν γι' αυτή την εκδήλωση προσπαθώντας να μνησθεί ό,τι ο Ανδρέας Μήτσου κατορθώνει με το γράφημά του στη λογοτεχνία. Και για να είμαι πιο συγκεκριμένη: στις 13.12.91 μιλώντας στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» η Ευγενία Φακίνου για μια συλλογή διηγημάτων του Ανδρέα Μήτσου είχε πει χαρακτηριστικά «Μερικές στιγμές αυτών των διηγημάτων είναι τόσο δυνατές που με κυνηγούν ακόμα».

Στόχος μας λοιπόν από τη δική μας μεριά, μερικές στιγμές αυτής της λογοτεχνικής μας βραδιάς – συνάντησης, να είναι τόσο δυνατές που να μας « κυνηγούν » και να ανατρέπουν την καθημερινότητα της « παρισινής » μας ζωής.

Βενετία Σαλτερή – Κακούρου

Μιλώ αυόμα ωςή - Βράζουν νερά μέσα μου υπαίτια ταράσσονται
Φοβάμαι.
Κι αν έχω άλλο τρόπο ταπεινά, παραίτη να ελιχθώ, αλλά μια
φορά να φιαξω την ιστορία μου, υπ να την δω.
Νιώθω άεχνα που αν γρατώ το τετράρι μου υψίστο. Αλλά αν
θλέσω άλλο ευτίδοτο για να διορθώσω τα ερωτήματα.
Γουρήω αυόμα ως καθε φορά που τελειώνω την ιστορία μου
θα με εγχαταλίψουν. Κι θα μου πάλι μοιόι... Πριν αρχίσω
απί το διήγητ, ερωτώ μιλώ, εννοδα αν μερήμε μιλώ.
Τώρα ζέρα ως εβραβα φερα. Αν ζιχίω βίβια, ως το
βιβλίον, όταν αν να χιδα, εβραβα φερα. Πριν αρχίω για
το διήγητ "τετελιό" Πια διβραβία, εβραβα, ως φέας
που εβραβίνα λίγος πριν το θάνατο ως εβραβός...
Αλλά αν με νιάμα. Πριν αρχίω, αν αντε βιβλίον, να αν
φίρνω.
Χρημαγορη βίνω τώρα να φιαξω εβραβία. Να αν με αν
αβραβί βινάμα. Σ' ανίω, θα αν με ανίω την ιστορία μου.
Ανίω θα ανίω εβραβα. Ανίω ανίω θα ανίω
γραπώ. -

"Τε διήγητ φώδ αν Ορίω ανίω ανίω." αν 205

Χειρόγραφο κείμενο του συγγραφέα

**ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΤΟΥ
ΧΑΡΗ ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ**

ΤΗΝΟΣ: Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

*Υπό την αιγίδα του Γενικού Προξενείου της Ελλάδας
στο Παρίσι*

Η Ελληνική Κοινότητα Παρισιού
έχει τη τιμή να σας καλέσει
στα εγκαίνια της έκθεσης φωτογραφίας
του **Χάρη Μαθιόπουλου**

«Τίνος: η αρραβωνιαστικιά του ανέμου»,
που θα γίνουν στις 17 Μαΐου 2005, από τις 19:00,
στο Ελληνικό Σπίτι.

Η έκθεση θα διαρκέσει μέχρι τις 28 Μαΐου 2005
(κάθε ημέρα από 18:00 έως 20:00,
εκτός Σαββάτου και Κυριακής).

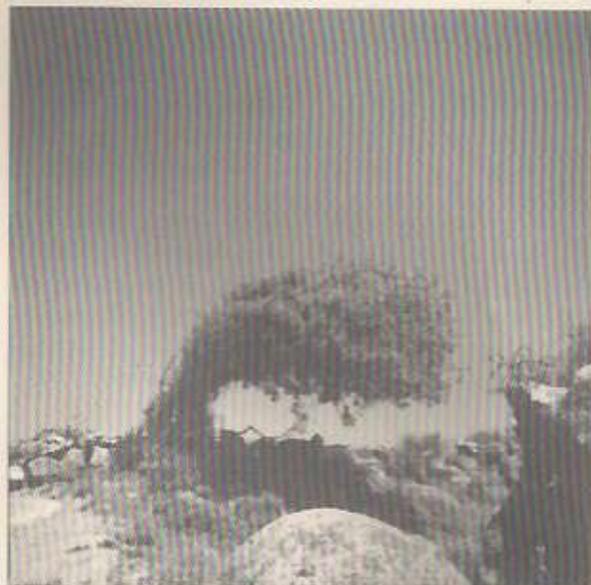
□ *ous* «*é* □ *idalu* □ *Consulat* □ *énéral de* □ *n* □ *ce* □ *aris*

La Communauté Hellénique
a l'honneur de vous inviter
au vernissage de l'exposition des photos

de **Charis Mathiopoulos**
« Tinos : la fiancée du Vent »

le 17 mai 2005, à partir de 19 :00
à la Maison de la Grèce
9, rue Mesnil, 75116 Paris.

L'exposition sera ouverte tous les jours
De 18 :00 à 20 :00
(sauf samedi et dimanche)

**Τίνος : η αρραβωνιαστικιά του Ανέμου.
Φωτογραφίες του Χάρη Μαθιόπουλου**

Τον καιρό της κοσμογονίας πάνω απ' την Τήνο ο
μυθικός Αίολος άνοιξε τ' ασκί του κι άφησε να
ξαπολυθούν, λυσσασιμένοι, οι Άνεμοι. Από τότε δεν έπαυαν

τη μανιασμένη κούρσα τους παρασύροντας ότα βρουν στο
δρόμο τους. Τα δέντρα ξεμαλλιασμένα λυγίζουν, η άμμος
ξεσηκωμένη χορεύει στις παραλίες, τα αντικείμενα
ξεριζωμένα παίρνουν δρόμο για τη θάλασσα.

Όταν έχεις ζήσει την τρέλα αυτή του ανέμου στην Τήνο
μένεις άναυδος μπροστά στα τοπία του Χάρη Μαθιόπουλου.
Αναρωτιέσαι πια μαγική δύναμη επενέβη στα τοπία αυτά και
τα ακινητοποίησε. Πως μπόρεσε να μας τα αποδώσει με μια
τέτοια νηφαλιότητα έτσι ώστε να μας μεταδίδουν αντί της
τρέλας το αντίθετο της: ειδυλιακή νηνεμία, μακαριότητα.
Μας είναι γνωστή ωστόσο η διπλή ζωή των νησιών του
Αιγαίου. Ξέρουμε πως η ησυχία τους είναι η άλλη πλευρά
του νομίσματος, δυο φορές φορές πιο ηδονική γιατί
απειλημένη. Έτσι όταν κοιτάμε τα τοπία αυτά φοβόμαστε
μήπως ξαφνικά μεταμορφωθούν και κάτω από τη δυνατή
πνοή ενός μεταφυσικού μελετημού ξαναμπούν σε κίνηση,
βγουν από τα κάδρα τους και πετάξουν...

Ο Χάρης Μαθιόπουλος εδώ και επτά χρόνια διασχίζει το
εσωτερικό του νησιού. Το περπατάει από βορρά σε νότο,
από ανατολή σε δύση. Δεν χορταίνει να αγναντέψει το ξερό
τοπίο, τα βράχια, τα λιγιστά δέντρα, τις ξερολιθιές, τα ζώα,
τα οποία αποτυπώνει με ακρίβεια αποφεύγοντας με
προσοχή ότα θα μπορούσε να εκληφθεί σαν φοκλόρ. Γι
αυτό κι η θάλασσα δειλαστική αλλά επικίνδυνη- πόσο
εύκολα γίνεται κλισέ-οπουσιάζει με έμφαση από τις
φωτογραφίες του. Παρ' όλα αυτά την νοιώθει κανείς κάπου
εκεί κοντά: αν δεν υπήρχε θάλασσα ο ορίζοντας δεν θα ήταν
τόσο ανοιχτός, το άσπρο του ασβέστη δεν θα ήταν τόσο
φωσφορούχο.

Λεπτομέρειες αλλά όχι ρεαλισμός, καθαρότητα γραφής
χάρη στην πιο σύγχρονη τεχνολογία, χρωματική λαμπρότητα
χαρακτηρίζουν τις εικόνες αυτές που διαμορφώνονται
ζωγραφικά μέσα από το φίλτρο του βλέμματος.

Τοπία σιωπηλά: μισό ουρανός μπλε flat ή διάστικτο από
άσπρα ξεφτισμένα σύννεφα. Μισό-γη χόμα χίμοριδα και
πανίδα, τοίχοι λευκοί φυτεμένοι από το χέρι του ανθρώπου.
Τοπία δικά του και δικά μας. Τοπία τόσο ελληνικά που τα
έχουμε όλοι μέσα μας και μας αρέσει να τα ζετυλίγουμε
μπροστά μας φετιχιστικά, σαν ιερές εικόνες που με μια και
μόνη ματιά, μας ξαναφέρνουν στον τόπο μας.

Ευροδίκη Τρισόν-Μύσανη

Quand le soleil... de George Saris

La *Communauté Hellénique* et la *Librairie Desmos* ont présenté le 19 avril 2005, à la Maison de la Grèce l'édition française de *Quand le soleil...* de George Saris, éd. Esprit ouvert, traduction de Francine Aubry, en présence de l'auteur Mme George Saris, de la traductrice Mme Francine Aubry, de Mlle Clio Mavroeidakos, qui a présenté une analyse du livre, de M Nikos Graikos, qui nous a présenté l'œuvre de George Saris et de Mlle Nathalie Prokhoris, qui a lu, en français et en grec, des textes choisis de George Saris. La soirée fut émouvante surtout pendant la prise de parole par Mme George Saris, cette femme de qualité, à la vie exemplaire. On pourrait dire que l'esprit de créativité soufflait sur la Maison de la Grèce ce soir-là.

Mme Francine Aubry, Mme George Saris et M. Nikos Graikos

Nous présentons ici le texte que Mlle Clio Mavroeidakos avait préparé et lu pendant cette soirée littéraire.

La vie envers et contre tout

Pour nombre d'enfants grecs – surtout ceux qui, comme moi, n'ont pas grandi en Grèce –, George Sari a été, est toujours, une « marraine » d'importance. Ses livres, et ceux de ses deux consœurs, Alki Zei et Sofia Zarabouka, nous ont beaucoup appris. Ces trois femmes écrivains ont apporté chacune un mode narratif et une voix propres dans lesquels tout jeune lecteur peut trouver nourriture. Entre le récit d'apprentissage, sans concessions, d'Alki Zei et les facéties de Sofia Zarabouka – qui donne à Tirésias le visage de son ami, le peintre Tsarouchis ! –, se situe, je pense, l'œuvre de George Sari. Je soulignerai ici quelques points qui me paraissent essentiels dans le roman *Quand le soleil...*, dont un résumé très bref pourrait dire qu'il raconte l'histoire de Zoé, jeune Athénienne, au cours de la 2e Guerre mondiale.

Tout d'abord, pour reprendre les mots d'introduction de Stratis Tsirkas, je dirai que George Sari « s'insère dans le genre du roman en bannissant de son texte l'intention didactique et la sensiblerie ». En effet, elle fait un choix d'écriture exigeant, alternant la narration à la première et à la troisième personne, et crée ainsi un

prisme de subjectivités diverses, un sentiment troublant pour son lecteur : celui d'une grande vérité des personnages, auxquels il peut d'autant mieux s'identifier et, en même temps, le sentiment que la vérité est relative, que

les motivations véritables des êtres les plus proches nous échappent.

L'alternance des voix narratives pourrait devenir système, or, une des qualités littéraires principales de ce roman, c'est le déséquilibre, la variété sans suite ordonnée. Ainsi, plusieurs chapitres nous sont contés par Zoé, d'autres par un narrateur externe, omniscient, un autre encore par le biais du journal de Socrate, le père de l'héroïne, et tous sont marqués par un jeu entre le présent et le passé. Les mêmes événements sont narrés dans des temporalités différentes et cela établit différentes « longueurs » sensibles du temps. D'ailleurs, les quelques chapitres particuliers, distingués des autres par la typographie, sont conçus comme des décélérations, des accélérations ou même des suspensions du temps de l'action. Ils constituent un condensé des états psychiques et des souvenirs qui traversent le livre : le lecteur les reçoit comme un cri, peut-être le cri de l'écrivain traversant le masque des divers narrateurs. Pour illustrer ce propos, je citerai ici un court extrait, véritable prose poétique :

« L'été s'accrochait aux branchages verts et ne voulait pas s'en aller. Chaleur. J'étais étendu sur le sable. Je tenais un gros coquillage et je l'appuyais contre mon oreille pour entendre la respiration de la mer. Et c'était comme une chanson. Merveilleux dimanche. Merveilleux jour que serait le lendemain avec les tabliers fraîchement lavés et leur col blanc amidonné. Ouvrez le livre à la première page. Je suis le maître d'école, je vais vous traduire le passage ancien qui dit : "La paix recouvre la terre d'épis dorés". Monsieur le Ministre, mon souvenir ne me trompe pas. J'y étais, là, avant les sirènes, avant le train, les cris, la mort et la croix gammée dressée sur l'Acropole à côté de notre drapeau bleu et blanc qui pend comme une guenille." La paix recouvre la terre d'épis dorés ».

Bâillonnez le maître. Activez la marche pour étouffer les paroles révolutionnaires, au cas où quelqu'un les entendrait, élève ou Allemand. Le gouvernement, par la grâce de la guerre, doit rester solide sur ses jambes tordues.

Les écoles vont ouvrir. Ce que vous saviez, oubliez-le. Restez ignares et parlez peu ! »

Par un habile jeu de miroirs, cette déconstruction/reconstruction formelle du temps s'enrichit d'une problématique précise : la relation entre le temps et l'œuvre littéraire. Le temps comme

objet traverse tout le roman *Quand le soleil...* et pose de passionnantes questions sur l'écriture. Il y est un *komboloï*, il s'échappe hors d'une boîte, il s'enfuit, presque palpable, et Zoé, l'héroïne, n'a de cesse de vouloir le retenir, belle mise en abyme du désir de l'écrivain. À la lecture de ce roman, on entre dans un univers hors du temps, mais dont le présent est exprimé de telle façon qu'il vous saute presque à la gorge. La plus belle incarnation de ce paradoxe est certainement le personnage d'Emma, mère tragique, déracinée, que le désordre et la barbarie verrouilleront dans son temps propre et inaccessible : celui de la folie. On referme ce livre avec l'envie de dire à Zoé (comme double de l'auteur) : tu as réussi, rien ne disparaîtra.

Mlles Clio Mavroeidakos et Nathalie Prokhoris

Tout reste, et c'est là le deuxième aspect que je voudrais souligner : celui du thème central du roman. L'expérience de l'Occupation à Athènes. Le parti pris de George Sari de se concentrer sur le quotidien, dans tous ses aspects, représente, je crois, la plus grande réussite de *Quand le soleil...*. Le quotidien d'avant la catastrophe, celui d'une famille aisée, centré autour de deux sœurs dont les chamailleries, les codes secrets et les discussions sont familiers à tous ceux qui ont connu les joies de la fraternité. Puis le quotidien terrifiant de 1940, et surtout celui de 1941-1942 où le froid inhabituel s'est ajouté à la famine avec les conséquences que l'on sait.

À ce titre, ce roman est un témoignage extraordinaire de l'horreur qu'ont vécu les Athéniens : description crue du sentiment de faim, des ventres gonflés, des files d'attente, de l'espoir dans le *Kurtulus*, ce bateau turc financé par l'association grecque d'aide aux victimes de la guerre et qui n'a fait que cinq voyages au cours du terrible hiver. L'historien Mark Mazower souligne l'impact psychologique qu'ont eu ces années sur la population en général et les jeunes en particulier. Toute cette folie se retrouve dans *Quand le soleil...* : le père aimant s'emportant outre mesure contre ses filles qui ont mangé un bocal d'olives, les enfants qui jouent à la guerre et chantent des comptines dont ils ne comprennent pas les paroles lourdes de sens.

Petit à petit, les héros glissent dans l'horreur et en même temps dans la Résistance. Ceci est la réponse à une autre question majeure que donne le roman : comment entre-t-on dans la Résistance ? Pour ma génération, élevée dans le respect du devoir de mémoire, cette question paraît toujours mystérieuse. George Sari montre bien qu'avant tout, pour ses héros, c'est un réflexe de patriotisme qui guide des actions spontanées, plus ou moins organisées. L'image insupportable de la croix gammée flottant sur l'Acropole s'ajoute aux privations et éveille lentement une conscience politique au sens premier du terme. Pour le jeune Russe Séva, ce sera la grève et son parcours de résistant, même finissant mal, lui donne le nom de Grec auquel il aspire tant, lui dont la vie est placée sous le signe de la disgrâce (triplement : c'est un enfant naturel, handicapé physique et un immigré). Pour Zoé et ses amis privilégiés, c'est d'abord un jeu motivé par la bonté et la bienveillance envers un soldat anglais. Puis viennent les manifestations, les morts injustes, les résistants pendus dans des arbres, la traque. Parmi tous ces résistants, on notera le nombre de femmes et ceci est un aspect historique très intéressant car, par leur entrée spontanée dans la résistance, les femmes grecques ont accéléré leur émancipation, bien souvent en opposition avec leurs pères, frères ou maris, et toujours avec un courage qui mérite le plus grand respect.

Pour finir, je dirai que le message de ce roman est celui du choix individuel, de la conscience : de l'horrible voisine qui s'engraisse au marché noir au groupe d'amis qui risque sa vie, tout tient au choix, à la soif de liberté, à l'amour. L'amour tient une grande place, même au milieu de l'horreur, surtout au milieu de l'horreur, seul gage d'avenir et de vie. Car c'est la vie, *Zoï*, qui est au centre de *Quand le soleil...*, inséparable, comme les trois sœurs Aïvalioti, de la paix, *Irini*, et de la Grèce, dont *Hélène*, la sœur aînée, est sûrement un des visages.

Clio Mavroeidakos

Ancienne élève des classes préparatoires à l'ENS du Lycée Fénelon, Diplômée de Lettres modernes, Paris IV, Librairie et Éditions Desmos - Paris

ABONNEZ-VOUS A LA COMMUNAUTE HELLENIQUE
ET A SON BULLETIN D'INFORMATION

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Responsable de la publication : Andréas Tsapis,
Communauté Hellénique de Paris et des Environs
Maison de la Grèce, 9, rue Mesnil, 75116 Paris
tel : 0147046789 ; fax : 0147046813 ; e-mail :
communautehelleniqueparis@wanadoo.fr

Présentation du numéro de la revue
« Ethnologie française »
Grèce /Ελλάδα. Figures de l'altérité (2005-2)

La Communauté Hellénique de Paris et des Environs et la revue *Ethnologie française* ont présenté, le mercredi 20 avril 2005 numéro de la revue *Ethnographie française : Grèce/Ελλάδα. Figures de l'altérité (2005-2)* Site de la revue : <http://culture.gouv.fr/sef>
Mail de la revue : ref@culture.gouv.fr, réalisé sous la responsabilité scientifique de Evthymios Papataxiarchis, Professeur à l'Université de la mer Egée à Mytilène et de Jean Cuisenier, Directeur de Recherche honoraire au CNRS, en présence de nombreux scientifiques et auditeurs. La Librairie Desmos, a assuré, sur place, la vente des numéros. M. Papataxiarchis a présenté en grec (traduction en français) les travaux publiés dans ce numéro de la revue. Nous avons le plaisir de publier son intervention en français. Après une courte intervention de M. Cuisenier une discussion s'engage avec l'auditoire.

Pour une Grèce de la différence

Ce numéro de la revue d'*Ethnologie française* procède à deux bilans : d'une part il examine l'effervescence culturelle qui s'est produite au sein de la société grecque au cours des quinze dernières années ; de l'autre, il se penche sur les intérêts scientifiques et les pas accomplis d'une manière générale par les anthropologues grecs travaillant en Grèce. C'est un portrait de la Grèce que nous proposons, réalisé par des anthropologues grecs, de la nouvelle génération essentiellement, un portrait qui s'adresse en priorité au public francophone. Il est donc logique que le mot Hellada figure en bonne place dans le titre mais aussi dans le contenu de ce tome.

Comme c'est souvent le cas avec les définitions nationales, le mot Hellada est un lieu polysémique. Je ne pense pas faire preuve d'ethnocentrisme en affirmant que cette appellation et sa haute reconnaissance, comparativement, ont constitué et constituent encore partiellement un champ particulièrement détonant de significations opposées. Il est significatif que la traduction en français n'ait pas uniquement posé problème aux personnes qui ont mis au point ce numéro, qui avaient à choisir entre Grèce ou Hellas : cette alternative préoccupe aussi actuellement les autorités grecques en charge de l'image du pays projetée à l'étranger.

Que veut dire «Grèce» ? Pour les Européens philhellènes d'hier et d'aujourd'hui, la Grèce, en tant que «berceau» de la civilisation occidentale, est un lieu de référence monumentale à l'esprit grec ancien. Pour certains d'entre eux, c'est la Grèce des ruines, «un lieu inhabité où ils reviennent chercher leurs propres racines» (Leontis 1998:176). Pour d'autres, la Grèce est principalement le pays de ses habitants actuels qui s'évertuent obstinément à démentir les attentes progrecques, dépassés qu'ils sont par leurs ancêtres en matière de bonne conduite. Pour les voyageurs qui s'évadent de leurs hivers obscurs et rigoureux d'Europe du Nord, Grèce veut dire paradis méditerranéen accueillant, combinant un environnement chaleureux et

enseulé à une version apprivoisée et inoffensive du caractère oriental. Pour nombre de Grecs de la diaspora, c'est la «mère patrie», figée dans un passé idéalisé, statique, point de référence et d'espérance au sein de l'environnement souvent inhospitalier du pays d'accueil, mais aussi source de maintes désillusions.

D'un autre côté, les citoyens de la République hellénique se sentent souvent embarrassés devant ce fouillis de significations importées. Comme de nature, ils ont des perspectives interprétatives alternatives, qui sont fonction de leurs positionnements idéologiques et politiques particuliers. Bien résolu à vivre «en maintenant le nom de ce lieu microscopique avec ses marbres et ses querelles, avec sa brillante histoire et ses tourments...» (Lorentzatos 1947:16), il se retrouve fréquemment prisonniers de conceptualisations de leur identité que d'autres ont choisies pour eux. C'est peut-être là la raison pour laquelle les citoyens hellènes se dévouent souvent à des revendications d'auto-connaissance qui les divisent : langue savante ou langue démotique, nation unique en son genre ou nation détentrice de la «culture des cultures», retour aux racines ou mise au diapason de l'Occident, etc.

M. Cuisenier avec M. Papataxiarchis

Les plus extravertis d'entre eux – et les anthropologues appartiennent sans aucun doute à cette catégorie – savent les pièges que recèle le bénéfice de popularité de leur pays, les projections de pouvoir qui accompagnent les descriptions souvent flatteuses de leur pays par les étrangers. C'est pourquoi ils abordent avec des précautions qui frôlent souvent la réserve critique cet amalgame de discours qui se pressent et se bousculent, revendiquant une part au champ de définition de la Grèce – discours orientalisants, balkanisants, modernistes, identitaires –, et les propositions de classification et d'étiquetage qui les accompagnent (Grèce, pays méditerranéen, balkanique, sud-européen, ou simplement européen ?).

Il me faut avouer que le stimulus initial des considérations qui précèdent a été l'expérience même de la production de cet ouvrage, processus qui a imposé de franchir des limites géographiques, linguistiques, scientifiques même (axiologiques), c'est-à-dire de faire précisément ce que nous sommes accoutumés de faire en nos qualités d'ethnographes.

Cette expérience nous a montré une fois de plus les difficultés et les pièges que dissimule l'entreprise de représentation au-delà de limites multiples, surtout quand cette représentation évolue en un champ (tridimensionnel) qui renferme de nombreux intermédiaires. En l'occurrence, en tant que membres d'une majorité nationale, la plupart des confrères qui ont collaboré à ce volume viennent parler des minorités émergentes, souvent allophones (de groupes ayant des prétentions minoritaires, d'immigrés) en s'adressant à un auditoire étranger. Ils viennent parler de la Grèce de la différence, d'une Grèce européenne, en s'adressant à d'autres Européens. Autrement dit, ils viennent brouiller l'image stéréotypée de la Grèce de l'Antiquité ou du sous-développement. Voyons ces points séparément.

Nous nous sommes beaucoup préoccupés de savoir quelle image de la Grèce renverrait ce numéro qui lui est consacré. Notre intention était de parler d'une Grèce qui connaît des changements très rapides ces quinze dernières années. L'une de ces caractéristiques principales consiste dans l'accentuation des différenciations culturelles. Celles-ci sont dues à divers facteurs : l'europanisation institutionnelle, l'apparition de nouvelles revendications minoritaires ou le renforcement d'autres plus anciennes, l'afflux massif d'immigrés en provenance des anciens pays socialistes. Nous nous sommes principalement intéressés à commenter sur le plan ethnographique et non pas à expliquer la dynamique de différenciation, mais le lecteur attentif trouvera, je pense, de nombreuses références aux forces d'inertie à l'œuvre parallèlement à celles du changement.

La période récente s'est caractérisée par une explosion de la différence culturelle d'une intensité et d'une étendue inconnues dans la société grecque. D'un côté, la crise balkanique a troublé les eaux dormantes de l'homogénéité grecque, a sorti de leur léthargie les vieilles identités ethniques qui se trouvaient en état d'hypnose politique et a rappelé sur le devant de la scène une constellation, modeste mais dynamique, de revendications minoritaires concernant l'amélioration du traitement par l'État hellénique.

D'un autre côté, la chute du mur de Berlin a produit un reflux de potentiel humain en direction du Sud européen. L'arrivée massive d'immigrés, principalement des pays balkaniques voisins (Albanie, Bulgarie, Roumanie), d'Europe de l'Est (anciennes républiques soviétiques, Pologne), d'Asie et d'Afrique, a fait de la Grèce l'un des premiers pays d'accueil d'immigrés de l'Union européenne. La présence d'un nombre important d'immigrés en Grèce (6 à 8% de la population totale) au début de cette décennie a constitué un défi majeur sur le plan de la dynamique sociale, politique ou économique.

Bref, la Grèce s'est trouvée confrontée à l'altérité, aussi bien la sienne propre, refoulée et historiquement étouffée, que celle des autres, celle de ses voisins proches surtout, qui, à partir du moment où ils s'installent dans le pays, sont désormais siens. Un pays historiquement habitué à produire de l'homogénéité s'est brusquement retrouvé avec un excédent interne d'altérité, et qui plus est, dans une conjoncture où sont

imposées sur le plan international des règles nouvelles, plus sévères, de tolérance face au culturellement différent.

Comment la société grecque se façonne devant ces nouvelles données ? Telle est la question qui donne en quelque sorte sa cohérence aux travaux contenus dans ce numéro et qui est examinée à travers des interrogations de ce type : Que veut dire aujourd'hui être musulman parlant le pomak en Grèce ? Quel impact a l'arrivée d'immigrés albanais dans les communautés arvanites / albanophones du Péloponnèse ? Sous quelles conditions a lieu la recherche ethnographique dans les régions de Macédoine qui, en raison des mobilisations minoritaires, ont provoqué un vif intérêt anthropologique ? Comment les membres de la minorité musulmane de Thrace exploitent-ils l'ouverture interculturelle du système éducatif grec ? Pourquoi la « bataille de la feta » à l'Union européenne contribue-t-elle à reproduire un discours nationaliste essentialiste ?

Ces questions sont abordées, comme l'impose la discipline anthropologique, « d'en bas », avec toute l'attention que requiert le fait que, dans un certain nombre de cas présentés, nous sommes appelés à parler de populations installées sur le territoire grec qui ne nous ressemblent pas, qui appartiennent à des minorités variées. Ces mêmes questions sont aussi appréhendées dans la pleine conviction que ce portrait, qui évoque la production et la gestion de la différence, a été esquissé comme un moyen de gérer une autre différenciation entre ses producteurs grecs et ses consommateurs français, a été écrit par des Grecs en grec pour franchir les frontières, être traduit et lu par des Français en français. D'où la vigilance réflexive qui nous habite (et cette question m'amène à la seconde observation fondamentale que je voudrais faire).

Ce numéro est aussi un portrait de l'anthropologie grecque actuelle. Pour en comprendre les caractéristiques spécifiques, il convient de se souvenir que ce n'est pas la Grèce qui est allée à l'anthropologie : c'est l'anthropologie (principalement anglo-saxonne) qui est venue à la Grèce après la Deuxième Guerre mondiale, et au départ de la même façon qu'elle a visité les populations périphériques de la planète : en mettant l'accent sur les différences, souvent au risque de rendre exotiques ces sociétés qui de plus en plus participaient, dans des conditions inégales naturellement, à une modernité commune.

Les anthropologues grecs ont hérité cet intérêt envers la différence culturelle des ethnographes et de leurs maîtres étrangers, en l'adaptant aux données nouvelles et en acceptant les conséquences de la position historiquement « médio-périphérique » (et le « déficit » colonialiste) de la Grèce moderne. Ainsi ont-ils composé l'anthropologie interculturelle classique, avec l'exigence historique impérative d'auto-connaissance, en une anthropologie « à domicile ». Une composition apparemment paradoxale. Parallèlement, et comme ils changeaient de place dans le partage anthropologique du travail et se métamorphosaient eux-mêmes en producteurs de connaissance anthropologique, ils se

sont ralliés à ces voix qui contrôlent sur le mode critique les excès de l'exotisme en termes de pouvoir.

La réflexivité, c'est-à-dire la problématisation des moyens de représentation, y compris de l'ethnologue lui-même dans le cadre du récit ethnographique, est dorénavant une marque déposée de l'anthropologie grecque actuelle. Cela est évident dans ce volume, où, comme je l'ai déjà dit, nous venons occuper face aux immigrés et aux minorités la position que les ethnographes étrangers occupaient face à nous. Plus la société grecque se diversifie (et change l'objet de l'entreprise d'auto-connaissance), plus il s'impose d'adopter les prescriptions méthodologiques les plus strictes, ce qui simplifie d'ailleurs la synchronisation de l'anthropologie grecque avec l'anthropologie internationale.

Y compris même comme hyperbole rhétorique, la réflexivité symbolise la disposition des anthropologues grecs à s'écarter de la tradition indigène de pensée helléno-centrique qui est la plaie des sciences de la société et de l'homme en Grèce, à s'opposer aux idéalisations essentialisantes et néo-romantiques de leur pays, et donc à jouer un rôle de premier plan dans le changement du paysage intellectuel. La pratique anthropologique elle-même et ses effets sont un aspect de l'effervescence qui a lieu en Grèce en ce moment en matière de différenciation culturelle. Comme nous avons essayé de le montrer dans ce livre, peut-être quelque chose va-t-il changer. Nous participons à notre manière à ce changement, à cette consolidation de la nouvelle réalité, à une Grèce de la différence.

E. Papataxiarchis.

*Pallicare, icoglan (prononcez itsoglan)
et Navarin de mouton*

Le 25 mars était le 184e anniversaire du début de la guerre d'indépendance grecque. Dans la rubrique « Langue sauce piquante » du site web du journal *Le Monde*, on pouvait lire entre autres que « *La Révolution Hellénique, qui dura de 1821 à 1829, avait eu un grand retentissement en France, et cela s'était traduit dans le vocabulaire. Philhellène a été forgé pour l'occasion. Des nouveaux termes, surtout militaires, comme armatole (homme d'armes), klephte (à mi-chemin entre bandit et partisan), pallicare (jeune combattant valeureux), puis plus tard evzone (fantassin, littéralement : « qui a une belle ceinture ») ont été intégrés tels quels au dictionnaire. Le navarin (de mouton) résulte d'un jeu de mots entre navet et Navarin, du nom de la bataille navale sur la côte occidentale du Péloponnèse où la flotte turque fut coulée par une armada franco-russo-anglaise, en 1827. Une « politisation » des plats que l'on retrouvera plus tard avec l'entremets Franco-Russe pour exalter l'alliance Paris-Moscou de 1891. De nombreux termes militaires et politiques turcs ont également été remis au goût du jour, comme pacha, vizir, yatagan, icoglan (officier du palais), janissaire ou*

bachi-bouzouk, par l'abondante littérature parue à cette occasion, dont les Orientales de Hugo, un des sommets du kitsch romantico-exotique. »

Voilà un enrichissement de la cuisine française lié à la guerre d'Indépendance Hellénique que nous venons de fêter.

**"ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ"
ΤΩΝ ΚΛΑΙΡΗ - ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ**

Εντός του Απριλίου θα κυκλοφορήσει στα βιβλιοπωλεία η «Γραμματική της Νέας Ελληνικής» των καθηγητών Γλωσσολογίας Χρήστου Κλαίρη και Γιώργου Μπαμπινιώτη, από τις εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα.

Η νέα σύγχρονη Γραμματική, που ξεκίνησε με τον α' τόμο το 1996, είναι προϊόν πρωτότυπης έρευνας και μακράς πείρας των δύο συγγραφέων. Έρχεται 64 χρόνια μετά τη Γραμματική του Μ. Τριανταφυλλίδη, που δημιουργήθηκε μέσα στη δίνη του γλωσσικού ζητήματος, και 11 χρόνια μετά από εκείνη του Αγ. Τσοπανάκη.

Η «Γραμματική της Νέας Ελληνικής» είναι το πρώτο έργο ελληνικής γραμματικής που συντάσσεται από πανεπιστημιακούς γλωσσολόγους της σύγχρονης γλωσσολογίας.

Οι δύο συγγραφείς, πιστεύοντας στο δυναμισμό της Ελληνικής γλώσσας, προσπαθούν να δείξουν ότι μπορεί κανείς να εκφραστεί με περισσότερους από έναν τρόπους και το βασικό κριτήριο για να αποφανθεί κανείς για το αποδεκτό μιας έκφρασης είναι η επιτυχία της στην επικοινωνία, καθώς και ότι, όπως και στη μέθοδο διδασκαλίας της γλώσσας στο Σχολείο σήμερα, γραμματικοί τύποι, συντακτικές λειτουργίες, λεξιλογικά στοιχεία και επικοινωνιακές χρήσεις πάνε μαζί.

**ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΣΤΗΝ
ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ (1941)**

Υπό την αιγίδα της Ελληνικής Κοινότητας, την Κυριακή 22 Μαΐου, στον Καθεδρικό Ναό ' Αγίου Στεφάνου, θα τελεσθή ετήσιο μνημόσυνο για την ανάπαυσι των ψυχών των πεσόντων στη μάχη της Κρήτης (1941).

Η αθρόα συμμετοχή σας είναι ελάχιστος φόρος τιμής στους αδελφούς μας που έπεσαν υπέρ Πίστεως και Πατρίδος συμβάλλοντας στον παγκόσμιο αγώνα για την ' Ελευθερία.

θα παραστούν επίσημοι εκπρόσωποι της Ελλάδος, της Κύπρου και των συμμάχων χωρών.

Σύλλογος Κρητών "Αγιος Τίτος "

**REQUIEM A LA MEMOIRE DES MORTS A LA BATAILLE DE
CRETE (1941)**

Sous l'égide de la Communauté hellénique de Paris, le Dimanche 22 mai, à la Cathédrale Saint Stéphane de Paris, une messe de requiem (*mnimosynon*) sera célébrée à la mémoire des Crétois et des Alliés qui sont morts pour la Foi et la Patrie, contribuant ainsi au combat mondial pour la Liberté. Y participeront les représentants de la Grèce, de Chypre et des Alliés. Nous vous prions de venir nombreux.

Association des Crétois « Saint Titus »

Αθήνα, 29 Μαρτίου. Εφυγε από τη ζωή σε ηλικία 86 ετών, ο Μίλτος Σαχτούρης, ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους ποιητές. Ο Μίλτος Σαχτούρης γεννήθηκε στις 19 Ιουλίου του 1919 στην Αθήνα, δισέγγονος του ναυμάχου του 1821 Γιώργου Σαχτούρη. Το 1938 εκδηλώνει τις πρώτες λογοτεχνικές του ανησυχίες και δημοσιεύει με το ψευδώνυμο Μίλτος Χρυσάνθης ένα διήγημα, αφού ο πατέρας του ήθελε να σπουδάσει νομικά. Συνεχίζει (πάντα με ψευδώνυμο) να δημοσιεύει διηγήματα και το 1941 εκδίδει με δικά του χρήματα την πρώτη του ποιητική συλλογή. Η μουσική των νησιών μου, για την οποία αργότερα θα δηλώσει: «Πιστεύω ότι και στο πρωτόλειό μου, την πρώτη ποιητική συλλογή που εξέδωσα φοιτητής, είκοσι ενός ετών -και έκαψα τελικά- αν παραμερίσει κανείς τις πρόδηλες επιρροές από Καβάφη και Καρυωτάκη μπορεί να βρει το ποιητικό μου στίγμα». Το 1943 γνωρίζεται με τον Νίκο Εγγονόπουλο, μια συνάντηση που στάθηκε καθοριστική για τον Μ. Σαχτούρη. Το 1945 εκδίδεται από τον «Ίκαρο», με παρότρυνση του Ν. Εγγονόπουλου η συλλογή Η λησμονημένη και τρία χρόνια αργότερα, το 1948, οι Παραλογαίς, σε 250 αριθμημένα αντίτυπα. Το 1952 κυκλοφορεί η συλλογή Με το πρόσωπο στον τοίχο «ένα από τα ωραιότερα βιβλία μου», όπως έλεγε στην τελευταία μεγάλη συνέντευξή του το 2000: «Πούλησε πέντε αντίτυπα. Ετρεχα στα βιβλιοπωλεία να δώσω βιβλία και τα πιο πολλά τα επέστρεφαν». Τότε είναι που αρχίζει να συγνάζει στο «Μπραζίλιαν» της οδού Βουκουρεστίου, μαζί με τον Ελύτη, τον Σινόπουλο, τη Βακαλό, τον Παπαδίτσα, τον Καρούζο, κ. ά. Εξέδωσε 14 βιβλία με ποιήματα. Τιμήθηκε με το Β' Κρατικό Βραβείο Ποίησης το 1962, με το Α' Κρατικό Βραβείο Ποίησης το 1987 και με τον Ταξιάρχη του Τάγματος του Φοίνικος του 1995. Τα ποιήματα του έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Μεταξύ των έργων του είναι «Τα στίγματα», «Χρωμοτραύματα» «Εκτοπλάσματα» «Καταβύθιση», «Εκτοτε», «Φωνή από την άλλη ακρογιαλιά» και «Ανάποδα γυρίσαν τα ρολόγια».

Εδώ και σαράντα χρόνια / ο θάνατος
στέκει πλάι μου / είναι μ' ασπροντυμένη
κοπέλα / κάθε μέρα μου ζυμώνει το ψωμί
/ μαντάρει τις κάλτσες / πού και πού
ρίχνει μια κρυφή ματιά / και με κοιτάζει.

Οι δυνάμεις του τον πρόδιδαν, όχι όμως και η νεανική του διάθεση, που εκφραζόταν ακόμη και με τον χαλκά στο αυτί. Δεν μπόρεσε να παραλάβει ο ίδιος το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο για το σύνολο του έργου του από την Πολιτεία, το 2003. Ένα βραβείο που ήρθε μετά από τρία άλλα Κρατικά Βραβεία και διάφορες διακρίσεις, αν και το ανατρεπτικό, υπερρεαλιστικό - εξπρεσιονιστικό, λένε κάποιοι - έργο του άργησε πολύ να αναγνωριστεί.

Αθήνα, 7 Απριλίου 2005. Την τελευταία του πνοή άφησε στο νοσοκομείο «Υγεία», ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης. Γεννήθηκε στις 11 Δεκεμβρίου του 1922 και μπήκε στη δισκογραφία το 1949. Με το ιδιαίτερο χρώμα της φωνής του σφράγισε το λαϊκό τραγούδι, ενώ έχει συνθέσει πάνω από 80 τραγούδια. Σταθμός στην καριέρα του υπήρξε η συνεργασία του με τον Μίκη Θεοδοράκη, με τον οποίο γνωρίστηκε όταν ήταν εκτοπισμένοι στη Μακρόνησο. Ερμήνευσε ποίηση μελοποιημένη από τον Μίκη Θεοδοράκη («Επιτάφιος», «Ρωμοσύνη», «Αξίον Εστί»), ενώ συνεργάστηκε με τον Μάνο Χατζηδάκη, τον Σταύρο Ξαρχάκο και τον Δήμο Μούτση. Εξάλλου, ερμήνευσε τραγούδια του Μάρκου Βαμβακάρη, του Βασίλη Τσιτσάνη, του Γιώργου Μητσάκη, του Γιάννη Παπαϊωάννου και του Ακη Πάνου. Τον Ιούνιο του 1997 οργανώθηκε μεγάλη λαϊκή συναυλία για να τιμηθούν τα 50 χρόνια προσφοράς του μεγάλου βάρδου στο λαϊκό τραγούδι, ενώ ανάλογη συναυλία διοργανώθηκε από το υπουργείο Πολιτισμού το 2002. Το 2003 τιμήθηκε από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο με τον Χρυσό Σταυρό του Τάγματος του Φοίνικα.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Με σκοπό την ίδρυση ενός Συλλόγου για τον επαναπατρισμό των μαρτύρων του Παρθενώνα, ζητάμε απ' όλους εσάς που έχετε τον πόθο και την θέληση να εννοήσουμε για να επιτευχθεί ο ευγενικός αυτός σκοπός, να μας γράψετε στην παρακάτω διεύθυνση:

Monsieur Dimitri PANTELIDIS
6A, Résidence des Fontaines
93 230 ROMAINVILLE

Όσο περισσότεροι είμαστε, τόσο περισσότερο θα ακουστούμε για να απαιτήσουμε την επιστροφή της πιο πολύτιμης πολιτιστικής κληρονομιάς μας, που ξεριζώωσε ο Ελγίνος.

APPEL

Dans le but de créer une Association qui aura comme objectif le retour des Marbres attachés de Parthénon, nous invitons tous ceux et celles ayant la volonté de s'unir avec nous pour cette noble cause, de nous écrire à l'adresse suivante :

Monsieur Dimitri PANTELIDIS
6 A, Résidence des Fontaines
93 230 ROMAINVILLE

Ensemble, nous serons mieux écoutés et respectés. L'offense faite à la civilisation doit être enfin réparée.

Nous vous informerons par lettre de la date et du lieu de notre première rencontre.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 25^{ης} ΜΑΡΤΙΟΥ

Στις 3 Απριλίου 2005, η αίθουσα Rossini της Δημαρχίας του 9^{ου} ήταν κατάμεστη από κόσμο με πολλούς όρθιους συμπατριώτες στους διαδρόμους. Ήλθαν να γιορτάσουν την 184^η επέτειο της Εθνικής Παλιγγενεσίας.

Μερική άποψη της αίθουσας

Μετά τη πρωινή δοξολογία, την κατάθεση στεφάνου στην Αγίδα του Θριάμβου και τη δεξίωση στην Ελληνική Πρεσβεία, απόηχοι οι Έλληνες παρευρέθηκαν στον εορτασμό της Εθνικής Εορτής από τη νεολαία των σχολείων. Παρουσία του σεβ. Μητροπολίτη Γαλλίας κ. Εμμανουήλ, του προξένου μας κ. Ν. Πάζιου, του ακολούθου άμυνας ταξίαρχου κ. Α. Βιδάλη και του διευθυντή του Γραφείου Τύπου κ. Β. Καραβασιλή. Χάρη στις προσπάθειες των διδασκόντων και των παιδιών η γιορτή έγινε με μεγάλη επιτυχία παρόλες τις μικρές αντιξοότητες που εμφανίστηκαν. Ιδιαίτερα ευχαριστούμε τη κα Βίκυ Κουλουμπή που είχε τη γενική εποπτεία του προγράμματος και τη διδα. Μαρία Λουλουδάκη που με συνέπεια διδάσκει από την αρχή του χρόνου σε όσα παιδιά θέλουν τους ελληνικούς παραδοσιακούς χορούς. Ιδιαίτερη μνεία στους γονείς που επιμένουν και μερικές φορές υλομένουν ...ελληνικά. Ιδιαίτερη εντύπωση μας έκαναν τα δύο κείμενα που συντάξαν και διάβασαν η Χλόη Εμμανουηλίδου και ο Άγγελος Κακούρος κατά τη διάρκεια του εορτασμού. Τα παραθέτουμε για να ταγνωρίσουν και όσοι δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν στον εορτασμό της 25^{ης} Μαρτίου.

Φιλική Εταιρεία

Εξήσα μέσα σε μακρινά ταξίδια, κοιτάζα καταπρόσωπα διάφορους λαούς υπό εξαφάνισιν. Διαπέρασα ήλιους, θάλασσες, και αστέρια για να συναντήσω την αλήθεια. Αυτή η αλήθεια ήταν μετασχηματισμένη σε ένα όνειρο. Αμέσως προβλήθηκα με πολύ δύναμη και γοργότητα σε μία πόλη όπου το σκοτάδι της νύχτας σκότωνε την μέρα. Μία πόλη θαμπή περισσότερο από ποτέ άλλοτε. Παρόλο που το φως ήταν θλιβερό, ενδυνάμωνε το ράγισμα των οριζόντων.

Τα σύννεφα άφηναν σχήματα σε γράμματα χαραγμένα στην καρδιά του κερανοβολημένου ουρανού, αυτά τα

γράμματα με οδήγησαν και με προσανατόλισαν. Κατάλαβα ότι ήμουν στην Οδησό αυτή την εολογημένη ημέρα, στις 14 Σεπτεμβρίου του 1814.

Αγνάντενα κάθε κρυφή γωνία του τοπίου. Τα πόδια μου ήταν ακούραστα. Η ευχή μου ήταν να συναντήσω ένα αμυδρό φως. Διακρίνοντας ένα παράθυρο φωτισμένο η ελπίδα μου να βρώ ίχνη ζωής, αναγεννήθηκε όπως ένας διάπνους αστέρας. Πλησιάζοντας με αργά βήματα, κάθε φορά συγκρατούσα την αναπνοή μου, και μπόρεσα να διακρίνω καθαρά μέσα από το παράθυρο την εικόνα. Πρόσεξα μία φιλόγα κερσιού ασυνήθιστα ζωντανή. Κοιτάζοντας την, της χαμογελούσα. Αφιερωμένη σ' αυτήν, αθήκα απαθής στην υπόλοιπη ατμόσφαιρα που επικρατούσε. Αυτό που ξεχώριζε από τα κεριά των άλλων ήταν μια αντανάκλαση των μηνυμάτων της επανάστασης που μάζεψε όλες τις εντάσεις για να σχηματιστεί μία μεγάλη δύναμη.

Ο φανταστικός ζωγράφος του ονείρου μου είχε προσθέσει τρία παληκάρια που οδήγησαν αυτή τη μεγάλη δύναμη. Ήταν ψηλοί καλλωπισμένοι με τις όμορφες ελληνικές φουστανέλλες με παλά πλουσιοκενημένα, συζητούσαν με χαμόγελα και κάπου κάπου με νευρικότητα. Ξαφνικά εξαφανίστηκαν έτρεχαν προς τα νότια όπου ήταν ο σκοπός τους, και τους ακολούθησα. Στο αριστερό χέρι κρατούσαν το κερύ και στο δεξί τον όρκο.

Η Ελλάδα ήταν ο νότος. Οι τρεις μεγάλοι ήρωες, ο Εμμανουήλ Ξάνθος, ο Νικόλαος Σκουφάς και ο

Αθανάσιος Τσακάλωφ σκόρπισαν τη δική τους φωτιά, ταυτόχρονα η Ελλάδα καγόταν, και οι πορκαγιές την περικύκλωναν και παγίδευαν τις ψυχές των ανδρών που πάλευαν με τους τρεις δημιουργούς. Όσο η φωτιά μεγάλωνε, τόσο ο καπνός ήταν πιο πικνός και αρκετά χρωματισμένος για να σχηματιστούν οι γραμμές του όρκου που διάβαζαν οι άνδρες μαζεμένοι γύρω από τη φωτιά. Έτσι έβαλαν όλοι μαζί υπερήφανοι το χέρι πάνω στις καρδιές τους δίνοντας τον μεγάλο και αξέχαστο όρκο:

«Ορκίζομαι μπροστά στο αληθινό Θεό ότι θα μείνω πιστός στην Εταιρεία σε όλη μου τη ζωή και δεν θα φανερώσω ποτέ το μυστικό μου ούτε σε συγγενείς μου ούτε σε φίλους μου... Ορκίζομαι σε σένα, Ιερή Πατρίδα, ορκίζομαι στα πούχρωνα βάσανά σου, ορκίζομαι στα πικρά δάκρυα που χύνουν αιώνες τώρα τα παιδιά σου, ορκίζομαι να αφιερώσω σε σένα τη ζωή μου».

Η φωτιά μαζέει του αδύνατους ανθρώπους για να τους ενδυναμώσει. Το κερύ σημαίνει νόχτα, χαρά, ηρεμία, φως, έμπνευση και προσκόνημα. Και ιδίως τη νόχτα του 1814 σήμαινε Φιλική Εταιρεία.

Ζήτω η Επανάσταση και η δικαίωση του 1821.

Χλόη Εμμανουηλίδου-Α Λυκείου Bergson.

Μποϊλβάρ

Από τότε που ήμουν αρκετά μικρός, είχα ακούσει πολύωρες συζητήσεις στην οικογένειά μου για το θέ μα του Έλληνα, της ελληνικότητας, στο ποίημα

«Μπολιβάρ» του Ν. Εγγονόπουλου. Είχα εντοπισαστεί από την αναγνώριση χαρακτηριστικών ενός Έλληνα ήρωα του 1821, του Οδυσσέα Ανδρούτσου, σ' ένα Λατινοαμερικάνο επαναστάτη, δηλαδή τον Μπολιβάρ.

Όταν λίγα χρόνια αργότερα, στο Γυμνάσιο πιά, άρχισα να έρχομαι στο ελληνικό σχολείο του Bergson, προβληματίστηκα βλέποντας τις στάσεις του Métro: Botzaris, Bolívar. ... Για δεύτερη φορά είδα να ζωντανεύει αυτός ο συνδυασμός στοιχείων

που δεν καταλάβαινα πως συνδέονταν λογικά μεταξύ τους. Έτσι θέλησα να ασχοληθώ με αυτό το γνωστό αλλά άγνωστό μου ποίημα. Τα αποσπάσματα που με συγκίνησαν θα σας τα διαβάσω στο τέλος. Μερικές σκέψεις μου μόνο, επιλεκτικά, σας αναφέρω.

Το 1821 χρησιμεύει για πολλούς ποιητές-λογοτέχνες σαν πρότυπο έμπνευσης και δημιουργίας. Ο Μπολιβάρ, ο λάτρης αυτός της ανεξαρτησίας, ο φωτισμένος επαναστάτης, είναι το άλλο πρόσωπο του Οδυσσέα Ανδρούτσου, τον Ρήγα Φερραίου, του Κύριλλου Λούκαρη. Ο Ανδρούτσος είναι η ελληνική άποψη για την παλικαριά, ο αιώνιος ήρωας επομένως. Είναι αυτός που συνομιλεί με τους φιλικούς, που κυκλοφορεί στο Φανάρι, τον πυρήνα του Ελληνισμού κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας.

Να εννοεί ο ποιητής με τη φράση «Μπολιβάρ είσαι ωραίος σαν Έλληνας» την γενναιότητα ως το στοιχείο που συνδέει τον επαναστάτη της Αργεντινής με τον Οδυσσέα Ανδρούτσο κι όλους τους Έλληνες επαναστάτες του 1821; Η μήπως αναφέρεται στους αρματωλούς φύλακες του Ταύρου, που φύλαγαν τα σύνορα της αυτοκρατορίας από τον 7^ο αιώνα και εξής, και που ονομάζονταν Δράκοι Ελλένοι, δηλ. Δράκοι Έλληνες;

Η σημείωση του ίδιου του ποιητή, Ν. Εγγονόπουλου, μας διαφωτίζει και σας την διαβάζω: «Εννοεί κανείς καλύτερα τούτο το ποίημα σαν θυμηθεί τον σωκράτιν ορισμόν, πως να είσαι Έλληνας δεν είναι θέμα καταγωγής, αλλά αγωγής».

Απόσπασμα από τον «Μπολιβάρ» του Ν. Εγγονόπουλου:

Μπολιβάρ, είσαι ωραίος σαν Έλληνας
Σε προποσυνάντησα, σαν ήμιονα παιδί, σ' ένα
ανηφορικό καλντερίμι του Φαναριού
Μιά κατήλα στο Μουχλιό φώτιζε το ευγενικό πρόσωπό
σου

Μήπως νά'σαι άρραγες μία από τις μύριες μορφές που
πήρε κι άφησε, διαδοχικά, ο Κωνσταντίνος
Παλαιολόγος;

Μπολιβάρ είσαι του Ρήγα Φερραίου παιδί, του
Αντωνίου Οικονόμου-που τόσο άδικα τον σφάζαν-και
του Πασβαντζόγλου αδελφός, τ'όνειρο του μεγάλου
Μαξιμιλιανού ντε Ρομπεσπιέρ ζαναζεί στο μέτωπό σου.
Δεν ξέρω ποιιά συγγένεια σε συνέδεε....

Ένα μονάχα είναι γνωστό, πως είμαι ο γιός σου.

Άγγελος Κακούρος-Β Λυκείου Bergson.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

Στις 9 Απριλίου 2005 έγινε ο ετήσιος χορός της Κοινότητας παρουσία του πρέσβη της Ελλάδας στην UNESCO και της κας Αναστασοπούλου, του σεβ. Μητροπολίτη Γαλλίας κ. Εμμανουήλ, του προξένου μας κ. Ν. Πάζιου, της προξένου της Κύπρου κας Ιωακείμ, του ακολούθου άμυνας ταξίαρχου κ. Α. Βιδάλη και της κας Βιδάλη, του διευθυντή του Γραφείου Τύπου κ. Β. Καραβασίλη, του αρχιμανδρίτη κ. Τίτου Ταμπακάκη, του διευθυντή της Ολυμπιακής και της κας Κοιλιάρη και μεγάλου αριθμού μελών της παροικίας και Γάλλων φίλων.

Οι νικητές της τóμπoλας των τριών εισιτηρίων της Ολυμπιακής, κ. Φλωράκης, κ. Μούσουλου, ο διευθυντής της Ολυμπιακής στο Παρίσι κ. Κοιλιάρης και ο κ. Καρνοφύλης.

Στη πλούσια τóμπoλα που υπήρχαν:

3 εισιτήρια Παρίσι-Αθήνα-Παρίσι, προσφορά της Ολυμπιακής. Διαμονή μίας εβδομάδας για τέσσερα άτομα στα χόνια από την IMMOVAC. Διαμονή μίας εβδομάδας για ένα άτομο σε ένα από τα club HELIADES. Μία χαλκογραφία, δώρο της ζωγράφου Γιούλιακας Λακερίδου. Μία χαλκογραφία, δώρο του ζωγράφου Σαράντη Καραβούζη. Ένα ασημένιο κάδρο, δώρο των καταστημάτων ΛΑΛΛΟΥΝΗ. Δύο γούνινα γλέκα (240€ το καθένα) δώρο του κ. ΠΟΥΡΤΣΙΔΗ (PYDNA).

Το ευχάριστο κλίμα του χορού οδήγησε τους παρευρισκόμενους να προσφέρουν επί πλέον δώρα για την τóμπoλα. Τα καταστήματα BAYA πρόσφεραν ένα μαντώ και μία κάπα, ο κ. Καλλιγιάννης πρόσφερε μία εβδομάδα δωρεάν διαμονή στο ξενοδοχείο Calyrso Bay στη Σάμο, η ορχήστρα EPANA πρόσφερε δύο πακέτα CD με μουσική και τραγούδια τους και η Agence Acropolis Paris-Athènes (M. Philippe CAMBOURAKIS) προσέφερε 23 δώρα, 23 séjour +avion pour une semaine à l'île de Lefkas.

Η ελληνική Κοινότητα ευχαριστεί ιδιαίτερα όλους τους επιχειρηματίες που προσέφεραν δώρα και έβαλαν διαφημίσεις στο αναμνηστικό έντυπο του χορού, όπως ευχαριστεί και όλα τα μέλη της που κοπίασαν και βοήθησαν για την επιτυχία, οικονομική και αισθητική του χορού της.

Ιδιαίτερη μνεία και ευχαριστήρια στα τα παιδιά του παιδικού χορευτικού τμήματος της Κοινότητας και τους γονείς τους και στους χορευτές του συλλόγου «Παρθενών».

Στο έβδομο φάιναλ φορ

Ο Παναθηναϊκός, με την υποστήριξη 20.000 οπαδών του, οι οποίοι δεν παρασύρθηκαν από τις προκλήσεις των Τούρκων στην Πόλη, θριάμβευσε επί της Εφες Πύλσεν 84-76. Έτσι, προκρίθηκε πανηγυρικά, για έβδομη φορά, στο φάιναλ φορ της Ευρωλίγκας, που θα διεξαχθεί στη Μόσχα 6-8 Μαΐου. Αντίπαλός του στον ημιτελικό η Μακάμπι του Τελ Αβίβ. Στον άλλο ημιτελικό η «οικοδέσποινα» ΤΣΣΚΑ θα παίζει με την ομάδα των Βάσκων, Ταού Κεράμικα. Περιμένουμε να γιορτάσουμε τη νίκη.

Rencontres de la fin de saison de FC AETOS

07/05 Demi-finale de la Coupe de Seine St-Denis
FC AETOS/CRAMPONS PARISIENS

21/05 Championnat 17ème journée
FC AETOS/BRINCALHOES

28/05 Championnat 18ème journée
FC AETOS/COMORIENS RP

Les rencontres à domicile se jouent à 17h00 au Stade Déjerine, 36 rue des Docteurs Déjerine, 75020 Paris, Métro Porte de Montreuil.

**KYKLOS ORGANISE à PARIS
UN STAGE DE DANSES TRADITIONNELLES
d'Asie Mineure et de Cappadoce
avec Christos Théologos
Les SAMEDI 14 et DIMANCHE 15 MAI 2005**

informations/inscriptions :
*Dominique : le soir 0147498209
dsaintroyre@yahoo.fr*
*Annick : le soir 0146604498
sormet.annick@numericable.fr*
*Maryse : bureau 0156604751
maryse.fabre3@wanadoo.fr*

**ΓΙΑ ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΠΟΔΗΜΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΑΝ ΣΚΑΝΔΑΛΑΚΗΣ-
ΙΑΚΩΒΟΥ**

Λευκωσία, 21 Απριλίου 2005. Οι απόδημοι Κύπριοι και οι απόδημοι Ελλαδίτες είναι μια υπερδύναμη την οποία αν συντονίσουμε να εργαστεί μαζί θα κατορθώσουμε πολλά, δήλωσε ο υφυπουργός Εξωτερικών, Παναγιώτης Σκανδαλάκης, μετά το πέρας της συνάντησης που είχε σήμερα, Πέμπτη, στη Λευκωσία, με τον Κύπριο υπουργό Εξωτερικών, Γιώργο Ιακώβου.

Ο κ. Σκανδαλάκης είπε ότι θα κατορθώσουμε πολλά όταν αφυπνιστεί "ο γίγαντας που λέγεται απόδημος Έλληνας και απόδημος Κύπριος", ενώ από την πλευρά του, ο κ. Ιακώβου είπε πως προσκάλεσε τον κ. Σκανδαλάκη να έρθει στην Κύπρο για να ανταλλάξουν απόψεις "στο μεγάλο κεφάλαιο που λέγεται απόδημος Ελληνισμός και πώς καλύτερα τους εξυπηρετούμε (τους απόδημους Έλληνες) αλλά και πώς τους αξιοποιούμε για τα εθνικά θέματα".

"Έχουμε ανταλλάξει απόψεις οργανωτικής μορφής και σε όλες τις εκφάνσεις της δραστηριότητας των δύο Υπουργείων για την εκπαίδευση των αποδήμων, για την οργάνωση τους, και πώς καλύτερα μπορούν να αξιοποιηθούν για την προβολή των εθνικών θεμάτων"

EXPOSITION

MARIA FILOPOULOU

La mer, le soleil, la vie

Peintures

Du 7 au 31 mai 2005

Galerie Ariel Sibony

24, place des Vosges
75003 Paris

Ouvert 7j/7 de 11h à 20h

T : 01 42 78 00 99
E : info@arielsibony.com

**ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΛΕΣΧΗ
CINE-CLUB**

Tous les vendredis à 20 heures

Κάθε Παρασκευή στις 8 μμ

Τα πέντε φιλμ που θα παιχτούν μέχρι τις καλοκαιρινές διακοπές είναι φιλμ DVD, άρα καλής ποιότητας προβολής.

Les cinq films, que nous annonçons, jusqu'aux vacances d'été, sont des films enregistrés sur disque DVD. Nous espérons que leur qualité sera appréciée.

Παρασκευή 13 Μαΐου 2005

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ Έγχρωμο, 112 λεπτά, V.O. (sous titre anglais). Manos-Noyes-Kyriazis Films.

Σενάριο: Νίκος Γκάτσος, Philip Broadley σε μιά ιστορία του F Noyes, Σκηνοθεσία: Πολ Ανέτ, Μουσική: Θεόδωρος Αντωνίου.

Πρωταγωνιστούν: Αντζελα Γκερέκου, Αλεξ Χάντ-Γουάιτ, Ανδρέας Μανωλικάκης, Γιώργος Φούντας, Αιμιλία Ντελλα-Ροκα, Δέσποινα Τομαζάνη, Γιώργος Κοτανίδης, Βλαδίμηρος Κυριακίδης.

Αράμα. Η Ελένη μια πανέμορφη κοπέλα, είναι γεννημένη στη Μάνη και έχει μεγαλώσει με τις αστηρές αρχές της περιοχής. Έχοντας ένα μοναδικό χάρισμα φωνής, έρχεται στην Αθήνα για να σπουδάσει κλασικό τραγούδι. Όλα είναι τόσο πρωτόγνωρα και τόσο διαφορετικά από την μακρινή Μάνη. Και ο Alan, ο Αμερικανός δάσκαλος της, τόσο μαγεμένος από το ταλέντο της. Μαζί αρχίζουν να δουλεύουν για το μεγάλο διαγωνισμό τραγουδιού που θα της ανοίξει διεθνή καριέρα... Δειλά δειλά ένα όμορφο αίσθημα αναπτύσσεται μεταξύ τους. Το Πάσχα όμως φθάνει γρήγορα και η Ελένη επιστρέφει για διακοπές στον τόπο της. Προσαρμοσμένη στο σύγχρονο τρόπο ζωής της Αθήνας και έχοντας νιώσει για πρώτη φορά το σκίρτημα του έρωτα έρχεται σε σύγκρουση με την οικογένεια της και τον Πέτρο. Το γιο του πλούσιου εμπόρου που από μικρή -σύμφωνα με τα έθιμα - έχουν αρραβωνιάσει, εξασφαλίζοντας έτσι τις σπουδές της κόρης τους. Και στη Μάνη ο λόγος της οικογένειας είναι ιερός... Στο «Μπαλκόνι του Λίκου», στο στοιχειωμένο βράχο που κρέμεται πάνω από τη θάλασσα, θα δοθεί τελικά η «Λύση».

Παρασκευή 20 Μαΐου 2005

ΡΙΖΟΤΟ Έγχρωμο, 109 λεπτά, V.O. Σπέντζος Φιλμ.

Σενάριο: Ολγα Μαλέα-Μανίνα · Ζουμπουλάκη, Σκηνοθεσία: Ολγα Μαλέα, Φωτογραφία: Γιώργος Αργυροηλιόπουλος, Μουσική: DNA.

Πρωταγωνιστούν: Άννα Μάσχα, Δήμητρα Ματσούκα, Κλέων Γρηγοριάδης, Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης

Κωμωδία. Η Ευγενία είναι φωτογράφος και η Βίκυ στολίστρια. Και οι δυο είναι παντρεμένες με παιδιά. Ζούνε σε ένα συνεχές τρέξιμο, προσπαθώντας να συνδυάσουν καριέρα, σεξ και παιδιά. Οι άντρες τους, ο Φίλιππος και ο Μανώλης, θέλουν πολύ να τις βοηθήνε αλλά δυστυχώς... δεν έχουν ποτέ χρόνο. Αποτέλεσμα: οι καβγάδες να γίνονται απανωτοί. Σε πραγματική

απόγνωση, η Βίκυ και η Ευγενία αναγκάζονται να συμμαχήσουν για να τα βγάλουν πέρα. έτσι αποφασίζουν να συγκατοικήσουν και να πάρουν και τα παιδιά τους μαζί. Με έκπληξη διαπιστώνουν ότι η ζωή τους γίνεται εντυπωσιακά πιο εύκολη. Ο Φίλιππος και ο Μανώλης δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα τα χέρια και τα πράγματα θα μπερδευτούν σε όλα τα επίπεδα και κυρίως στο... ερωτικό. Τα πάντα γίνονται ρευστά και το ριζότο... αρπάζει φωτιά. Όταν τελικά το πρόβλημα δεν είναι στο κρεβάτι.

Παρασκευή 27 Μαΐου 2005

ΓΙΕ ΜΟΥ... ΓΙΕ ΜΟΥ... (1965) Α/Μ, 84 λεπτά. Αφοι Ρουσσόπουλοι-Γ. Λαζαριδής-Δ. Σαρρής-Κ. Ψαρράς.

Σκηνοθεσία: Γρηγόρης Γρηγορίου - Σενάριο: Γιώργος Λαζαριδής - Φωτογραφία: Γρηγόρης και Συράκος Δανάλης - Μουσική: Γιώργος Θεοδοσιάδης.

Πρωταγωνιστούν Λάμπρος Κωνσταντάρας, Κώστας Καρράς, Μάρω Κοντού, Λίλιαν Μηνιάτη, Δημήτρης Νικολαΐδης, Μαρίκα Κρεβατά, Γιώργος Γαβριηλίδης.

Κωμωδία. Ένας μεσόκοπος χήρος αποφασίζει να εναποθέσει τις επιχειρήσεις του στα χέρια του γιου του και να ξαναπαντρευτεί, αλλά οι νύφες που "βάζει στο μάτι" ενδιαφέρονται για τον γιό του. Διασκευή της θεατρικής κωμωδίας Δελησταύρου & Υιός των Αλέκου Σακελλάριου και Χρήστου Γιαννακόπουλου και ριμέικ της παλαιότερης ταινίας (Δελησταύρου & Υιός, 1957) με τον Βασίλη Λογοθετίδη.

Παρασκευή 3 Ιουνίου 2005

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΡΟΜΟΣ Έγχρωμο, 118 λεπτά, V.O., EPTI-Alco Films Θεσσαλονίκη-Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης, Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου.

Σκηνοθεσία: Παντελής Βούλγαρης, Σενάριο: Γιώργος Σκαμπαρδώνης, Παντελής Βούλγαρης.

Πρωταγωνιστούν: Θανάσης Βέγγος, Γιώργος Αρμένης, Δημήτρης Καταλειφός, Κώστας Καζανάς, Αγγελική Λεμονή, Στελλα Καζάξη, Έφη Σταμούλη, Αλέξανδρος Τσακίρης.

Αράμα. Σπονδυλωτή ταινία για τρεις ανθρώπους που πορεύονται προς μια οριακή στιγμή στη ζωή τους.

Χαρώνειο νόμισμα: ένας αρχαιολόγος, που ο γιος του αυτοκτόνησε στον στρατό, ανακαλύπτει σε μια ανασκαφή έναν τάφο με το λείψανο ενός αξιωματικού των ελληνοσλαβικών χρόνων. **Η τελευταία νανόχηνα:** μια ομάδα ορνιθολόγων πηγαίνει στο Δέλτα του Εβρου για να βρει, με τη βοήθεια ενός ηλικιωμένου θηροφύλακα, την τελευταία νανόχηνα που έχει καταφύγει εκεί.

Βιετνάμ: ένας μεσήλικας εργοστασιάρχης, σκασμένος γιατί η γυναίκα του πήρε τα παιδιά τους και τον άφησε, ισοπεδώνει κυριολεκτικά ένα αγροτικό σκυλάδικο.

Κρατικά βραβεία ΥΠ.ΠΟ. 1998: Α ανδρικού ρόλου: Γιώργος Αρμένης, Καλύτερου Μακιγιάζ.

Παρασκευή 10 Ιουνίου 2005

ΣΩΣΕ ΜΕ Έγχρωμο, 99 λεπτά, V.O. Παραγωγή:

Στράτος Τζίτζης, Τάκης Βερέμης, Strada Productions.

Σενάριο/Σκηνοθεσία: Στράτος Τζίτζης, Σκηνογραφία:

Μιχάλης Τοπκαράς, Μακιγιάζ: Ντορίνα Φόρτι,

Διεύθυνση παραγωγής: Ναταλί Δούκα, Ήχος: Πάνος

Τζελέκης, Μιζάζ: Γιώργος Μικρογιαννάκης, Μουσική:

Αλέξης Καλοφωλιάς, Θάνος Αμοργινός, Φωτογραφία: Γιώργος Γιαννέλης.

Πρωταγωνιστούν: Μαρία Ζορμπά, Αλέκος Συσσοβίτης, Βασιλική Δέλιου, Γιώργος Καραμύχος, Μανώλης Γιούργος, Μαρίλλη Μαστραντώνη.

Δράμα. Άννα Μηλιωνη... Μια νέα γυναίκα. Τριάντα και κάτι... Τα λάθη την κυκλώνουν. Το παρελθόν της την πνίγει! Στην προσπάθεια της να ξεφύγει από τις καταστροφικές συνέπειες των λανθασμένων επιλογών της και να κερδίσει τον χαμένο χρόνο, θα απευθυνθεί εκεί που ξέρει... Εκεί που ελπίζει... Στο μοναδικό άνθρωπο που αγάπησε πραγματικά! Ένα συγκλονιστικό μήνυμα ζωής και έρωτα, που πρέπει να νικήσει τις πιο σκληρές αντιστάσεις και να διανύσει τις πιο μεγάλες αποστάσεις για να φθάσει στον παραλήπτη του...

Παρασκευή 17 Ιουνίου 2005

ΓΛΥΚΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ (1983) Έγχρωμο, 151 λεπτά, V.O. Παραγωγή: Νίκος Νικολαΐδης, Άδελφοί Βεργέτη, Ε.Κ.Κ.

Σενاريو-σκηνοθεσία: Νίκος Νικολαΐδης.
Πρωταγωνιστούν: Δέσποινα Τομαζάνη, Δώρα Μασκλαβάνου Τάκης Μόσχος, Τάκης Σποριδάκης, Άλκης Παναγιωτίδης

Δράμα. Η ιστορία της Γλυκιάς Συμμορίας, είναι το ημερολόγιο της ζωής και του θανάτου μιας ομάδας ανήθικων ατόμων... Μιας ομάδας που έχει φτάσει στο σημείο χωρίς επιστροφή, και που ζητάει κάτι για να πιστέψει πολύ και να πεθάνει για αυτό. Η συμπεριφορά των ηρώων της Γλυκιάς Συμμορίας θα πέσει στην αντίληψη του Κράτους που θα τους θέσει υπό διακριτική παρακολούθηση. Μια ομάδα παρακρατικών πολιτών θα ζώσει το σπίτι τους, έχοντας επικεφαλής ένα σιωπηλό, ξανθό άνδρα... Κάτι θα περιμένει. Η ιστορία της Γλυκιάς Συμμορίας, είναι μια μελέτη πάνω στο νέο πρόσωπο του παγκόσμιου επερχόμενου Κρατικού φασισμού, μια ιστορία χαράς, κάποιου τρυφερού έρωτα, μιας μουσικής θανάτου, μιας αναπόλησης χρωμάτων, γλυκιάς βίας και γέλιου. Η ιστορία τεσσάρων διπλανών σας που διάλεξαν να πεθάνουν ανόητα πίσω από τις κλεμμένες κοντόκανεσ καραμπίνες τους, φτίνοντας ένα άτσало και κοροϊδευτικό γέλιο καταπάνω σας.

Fin de la saison. Le ciné-club fonctionnera de nouveau à partir de la fin du mois de septembre.

Η Κινηματογραφική Λέσχη αργεί το καλοκαίρι. Θα είμαστε πάλι μαζί σας, με νέες ταινίες, από τα τέλη Σεπτεμβρίου.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Με την ευκαιρία της εορτής της Πρωτομαγιάς, προσκαλείστε στο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα της Ιεράς Μητροπόλεως Γαλλίας, στο Châtenay-Malabry, τη Πέμπτη 5^η Μαΐου, να γιορτάσουμε όλοι μαζί με ελληνικούς παραδοσιακούς χορούς, τραγούδια και φαγητά. Τη φετινή εκδήλωση θα τιμήσει με τη παρουσία του ο σεβ. Μητροπολίτης Ελβετίας κ. Ιερεμίας.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

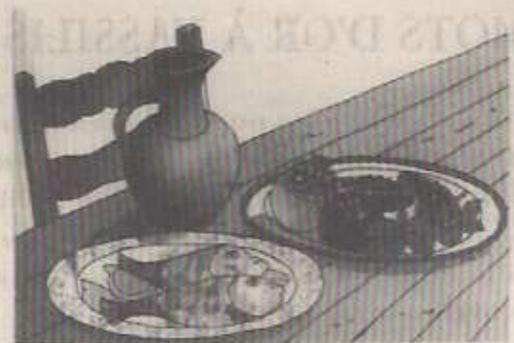
Η Ιερά Μητρόπολις Γαλλίας διοργανώνει πενήμερη προσκυνηματική εκδρομή στη Κωνσταντινούπολη, Σμύρνη και Έφεσο από 14-19 Μαΐου 2005. Δηλώστε συμμετοχή μέχρι 5 Μαΐου στο 0147208235 ή στο 0147206722. Για περισσότερες πληροφορίες στον π. Τίτο στο 0675563403. Τιμή συμμετοχής: 680€.

CONNAISSANCE HELLENIQUE

L'Association « Connaissance Hellénique » annonce une conférence de son président M. Pascal BOULHOL, le samedi 28 mai 2005 à 15h, à la Maison de la Grèce.

"Le dauphin dans le monde grec : de la légende à la science".

LES DIAMANTAIRES

GASTRONOMIE GRECQUE
depuis 1929

60, rue Lafayette
75009 PARIS
Tél : 01 47 70 78 14

CONSULTATIONS JURIDIQUES GRATUITES

Maitre Georgia KOUVELA-PIQUET, 97, avenue Victor Hugo, 75016 Paris, propose aux membres de la Communauté Hellénique de Paris des consultations juridiques gratuites. Renseignements au 0156265353

ECOUTER RADIO ENGHEN IDFM 98.00
(antenne Grecque)